

L'ombra de l'arbre és la vida de l'arbre però també el seu paisatge.

L'arbre és un element bàsic en el procés d'identitat de l'home. És un ésser complex, entramat, individual —no n'hi han dos d'iguals—. És, però, també un objecte ambigu en la seva forma: els arbres imaginats ens semblen més reals que els animals imaginats, per exemple.

El seu estatisme el fa un punt de referència que emana seguretat. L'arbre és l'home. Aquest el vol i l'usa, el modifica i deixa que l'espai d'aquell posseeixi el seu somni ancestral.

El nen juga a representar-lo, tot estirant els braços en l'aire, per damunt del seu cap.

Un arbre ens mostra un espai habitable i fecund. No és independent, però, del seu paisatge, ben al contrari: n'és un signe. I en aquesta mateixa mesura és també un signe cultural. L'arbre mural del palau de Cnossos és una imatge-signe de la cultura mediterrània.

Tot essent un arquetipus cultural, el tronc despullat, hermètic, totèmic, ens aporta la matèria, el tronc conté múltiples possibles objectes (escultures) que responen a tantes d'altres ànimes.

El tronc amb les seves branques representa un entramat de significacions —reials o somniades, és igual—: és un símbol de comunicació.

L'espai de l'arbre es projecta en la seva ombra. L'OMBRA DE L'ARBRE intenta recrear l'espai de "l'arbre interior". Potser aquell té molt a veure amb la vertebració de l'esperit.

L'arbre és signe, l'escultura una funció: l'ombra és escultura. L'arbre arrela a la terra, a la vida. L'ombra de l'arbre arrela a la visió, al tacte i a la vivència.

L'OMBRA DE L'ARBRE marca un espai que incita a ésser habitat, un espai ple de reflexes, significacions dels elements presents o evocats: un volum d'espai, el qual quasi que només es pot tocar amb l'ull.

La fusta del tronc té un discurs que parla de la natura com un "aigua coherent", com discurs fluït. Sovint és la mateixa expressivitat del material la que incita al treball d'extreure'n una peça, semblant com "despullar el tronc" fins a arribar a l'ànima. És així que m'interessa la unitat material en brut i a partir d'aquestes, amb aquestes, configurar una forma més global, que trascendeixi aquests temps.

El vidre, formant l'estrat de la visió, és frontera subtil entre l'interior i l'exterior (també de la ment). Així, el vidre, polvoritzat per la llum, es descomposa en múltiples ulls-mirada, visions reflectides en el subtil mirall del vidre, i alhora ens deixa veure la presència real de l'arbre.

En L'OMBRA DE L'ARBRE, l'ombra ha de mostrar l'arbre.

Els materials són importants pel seu discurs natural però encara més per la seva capacitat per a suggerir i transformar.

L'escultura és objecte, material, idea, transformació, però també és la configuració d'una situació, la recreació d'una vivència que materialitza tant la seva espacialitat com la temporalitat que la recorre: la nova escultura comporta un fort factor temporal (des)integrador explícit en sí mateixa.

A Catalunya l'escultura ha ocupat un terreny limitat en la producció artística dels darrers anys.

El país ha donat en el terreny de la pintura grans artistes.

De forma general recordem els noms de Picasso, Dalí, Miró, Tàpies... Evidentment, la pintura ha menjat terreny a l'escultura. Potser però només aparentment. No oblidem que els mateixos artistes abans esmentats són tots ells grans escultors també.

L'escultura a Catalunya es produeix doncs en una mena de "segona línia" de l'art, sobretot a partir dels anys de la postguerra.

Els pares d'aquestes generacions són però cabdals: Gargallo, Juli González, Manolo...

En aquesta "segona línia" de l'art, l'escultura catalana s'aferma, heterogènia i discreta però sòlidament.

La discreció, el treball íntim que surt d'una especial soledat, el treball que es basa en una pràctica neta i profunda de l'ofici —quasi bé una escultura manual, clàssica, en un context tècnic—. L'extraordinària valoració dels materials, l'ànsia de contacte amb la bellesa, la condició de "lo maco", aquestes podrien ésser potser les claus...

La nova escultura catalana crec que és més que mai una escultura feta per catalans, heterogènia però potser ja no tan discreta. Les claus podrien ésser les mateixes, encara que les generacions darreres aporten quelcom (inventiva, audàcia, originalitat) que fa que l'escultura esdevingui, avui en dia, per fi, un art autònom, protagonista, fins i tot popular, a l'altura d'unes expectatives de la mateixa índole, més àmplies.